

Nr 91
Juuni

2021

Kalmetu Sõna

Kalmetu Põhikooli ajaleht

Ajaleht asutatud 1995. a 16.
detsembril

9. klass aastal 2020-21

1. Aarand, Rando
2. Angerjas, Emily Andra
3. Ernits, Herman
4. Esajas, Anna-Liisa
5. Jalakas, Ragnar
6. Jõerand, Oliver
7. Järs, Mirle-Merlin
8. Karu, Toivo
9. Lapp, Oliver
10. Lellep, Raiko
11. Lellep, Raimo
12. Neudorf, Marko
13. Orumets, Geidy
14. Pissarev, Jaanis
15. Telkinen, Kermo

9. klass koos klassijuhataja Anne Freimuthiga

Mälestusi kooliajast

Mäletan, kui käisin 1. või 2. klassis ja toimus õpetajate päev, meil oli kehalise tund, mida siis toona 9. klassis käiv õpilane korraldas. Mäletan, kuidas saime vabalt tegutseda ja niisama saalis ringi joosta. Ühel hetkel jooksis mina ja mu klassivend Herman saalis oleva suure kardina erinevatel pooltel ühes suunas ja siis pörkasime kardina ääres peadpidi kokku, kuna ei näinud, et teine kardina tagant tuleb. Peale kokkujooksmist tuli Hermani näole ilme, nagu ta oleks vaimu näinud. Tegelikult aga oli asi selles, et minu otsaesine oli lõhki ja sealt jooksis palju verd. Siis kutsuti mu ema kooli ning ta viis mind emosse ja seal tehti mulle 2 õmblust.

Ragnar Jalakas 9. klass

Minu esimene mälestus on kindlasti see, kui läksin 1. klassi. Mäletan, et mul oli seljas tumelilla kleit ja jalas olid mul lillad sukad. Tegelikult lilla värv mulle üldse ei meeldinud. Ma väga kartsin seda päeva, sest uued inimesed ja uus koht. Kui meid toodi saali, siis üheksandikud pidid meilt käest kinni võtma ja minult võttis üks hästi pikk poiss, keda ma väga kartsin. Ma kartsin teda kuni 1. klassi lõpuni, aga siis ta lõpetas meie kooli. Ma selle poisi nime ei mäleta. Kui pidime minema aabitsatele järele, siis oli ennast üks õpilane riietanud kassiks. Tema viis meid direktori juurde ja tagasi. Mäletan, et tagasi minnes unustasin tal käest kinni võtta ja siis oli jube piinlik.

Emily Andra Angerjas 9. klass

ESIMESED KATSETUSED AJAKIRJANIKUNA

Evelyn Johkamsoo (3. klass) intervjueris oma vanaema Pilvi Aasat.

1. **Millal sa sündisid ja kus?** Ma sündisn 1957. aastal Suure-Jaanis.
2. **Missugune oli sinu lapsepõlv?** Minu lapsepõlves ei olnud televiisorit, nii et me mängisime väga palju väljas ja mõtlesime ka ise väga paljusid mängu välja. Meie peres oli kuus last ja ka naabritel oli palju lapsi. Talvel käisime suusatamas ja uisutamas. Suvel mängisime keksu ja rahvastepalli. Kuna minu isa oli tuletõrjuja, siis oli meil kodus ka telefon. Teistel peredel ei olnud. Telefoni juhiti keskjaamast ning ühendati teise numbriga. Iseteeninduskauplusi ei olnud.
3. **Kus koolis sa käisid ja kuidas erines kool praegusest koolist?** Mina õppisin Suure-Jaani Keskkoolis. Kõik lapsed kandsid koolivormi ning õppetöö kestis 6 päeva nädalas.
4. **Kas oli lapsepõlves raske?** Mõnes mõttes küll. Vett tõime tuppä ämbriga ja sooja vett tegime pliidil. Musta vee pidime käsitsi välja viima, WC oli õues. Kuna palgad olid meie vanematel väikesed, siis poest kõiki asju ei ostetud. Väga palju kasvatati ise ja lapsed tegelesid rohimisega.

Isabella Zilinski (2. klass) intervjueris oma ema Kadrit, ta on meie kooli vilistlane.

1. **Kas teil olid koolis rangemad õpetajad?** Jah, olid kindlasti rangemad. Meil oli ka väike tutistamine veel lubatud.
2. **Mis ained sulle kõige rohkem meeldisid?** Minu lemmikained olid eesti keel ja bioloogia.
3. **Kas teie klassijuhataja oli mees või naine?** Algklassides oli meil naine. Peale 4. klassi aga oli mees klassijuhatajaks.
4. **Kas te saite kooliga kuhugi välismaale reisida?** Kõige huvitavamad olid kindlasti kaks reisi Soome Toijala sõpruskooli.

Isabella ema Kadri

Toimetaja veerg

Tahaksin Teile rääkida, milline on ühe noore toimetaja elu koroonajal ajal ajalehte kokku pannes. Esiteks peab valima kõik vajaminevad artiklid, intervjuud, uudised, muinasjutud ja luuletused, mis võiksid ajalehes kajastuda. Seejärel tuleb need kõik panna lehekülgede kaupa järjestyse ja mitte nii, et luuletusi on neli lehekülge järjest, vaid et see kõik oleks ajalehe peale ilusti ära jaotatud. Kindlasti tuleb järgida reavahesid, kirjavahemärke, suure ja väikese algustähe kasutamist, tühikuid ja tekstide lehekülgedele paigutust koos fotode ja piltidega.

Kindlasti pragusel distantsõppe ajal oli mul kõige raskem ajalehe koostamine, sest kodus ma ise veel nii palju ei osanud, kuid koolis sain hästi kõik valmis teha. Koroonajal oli kindlasti ka raske see, et alati ju ei võinud tulla kooli ja istuda arvuti taha omi asju tegema. Pidin õpetaja Enega planeerima ette, kuna me mõlemad saaksime kooli tulla ja koostööd teha. Tühja istumist koolis ei toimunud.

Kohe on tulemas 9. klassi lõpuaktus. Olen aastaid ajalehetöös osalenud ning sel aastal valisin loovtööks kooliajalehe Kalmetu Sõna kokkupanemise. Ma siiralt loodan, et see ajaleht meeldib lugejatele. *Anna-Liisa Esajas 9. klass*

Intervjuu Aita Härm'iga

1. Mis Teile meie kooli juures meeldib?

Kõigepealt meeldib mulle väga meie kooli sisekujundus - need värvid on nii armsad, hea koostöö õpetajate ja teiste koolitöötajatega. Kahetseda võib vaid seda, et ise pole selles koolis käinud.

2. Kui kaua olete raamatukogu juhataja ametit pidanud?

Alates 1976. aasta septembrist- 2020. augustini. Eelmise aasta septembrist alates on Tänassilma raamatukogu Kolga-Jaani Rahvaraamatukogu haruraamatukogu ja selle direktor on Kristel Jaago, mina töötan raamatukoguhoidjana.

3. Kas Teile meeldib see töö? Miks?

Jah, tulen tööle rõõmsal meelel. Kuigi kui meenutada, kuidas ma siia sattusin - see oli üks suur juhus. Enne seda töötasin Viljandi linna aiandis. Minu tädi tõi mulle uudise, et Malle Ristov soovib raamatukogust ära minna. Ma siis tulin seda tööd uudistama. Mind vormistatigi tööle ja samal ajal astusin ka kaugõppes raamatukoguhoidja kutset omandama. Sel töö on väga palju plusse: tuluuued raamatud, õpikud ja ajakirjandus, lugemishuvilised külastajad, võimalus igapäevaselt midagi huvitavat juurde õppida, nuputada, kuidas võimalikult vähesel rahal eest igale eale mitmekülgset lugemisvara pakkuda.

4. Millised on Teie hovid, millega tegelete väljaspool tööaega?

Väljaspool töist tegevust käisin rahvatantsutrennis - nüüd treenin end kodus, meeldib õmmelda ja küpsetada, kokandussaadet on huvitavad, vanaema ja vanavanaema roll meeldib mulle, arutlevaid saateid kuulan ja vaatan. Vastavalt aastaajale käin suusatamas või tegelen aiamaaga.

5. Milline on Teie tööga juhtunud kõige piinlikum asi?

See juhtus mitu aastat tagasi, kui sain töö juurde esimese ratastel liikuva tooli. Üks lugeja läks riulivahesse ja oli seal juba kaua aega. Ma tahtsin talle püsti tõustes üle riuli ääre midagi öelda, aga selle ajaga veeres tool omasoodu teises suunas ja mina maandusin põrandal.

6. Kuidas Te nii täpselt teate, kus kohas kindel raamat asub?

Raamatukogus on igal teosel oma koht ja kui oled piisavalt kaua sellel alal tegutsenud, näed juba ära, kui raamat on „valel aadressil“ endale pesa teinud.

7. Kas loete ise palju raamatuid? Millised raamatud Teile meeldivad ja soovitaksite ka teistele praegu lugemiseks?

Suurte lugejatega end võrrelda ei saa. Annan endale järeleaitamistunde Eesti ajaloost, sest minu kooli ajal seda ei räägitud. Eelistan lühivorme - meeldivad luuleraamatud ja lastekirjandus on mu lemmik. Meeldib kui eesti keelt on sõnamänguliselt kasutatud sellised kirjanikud: Runnel, Arder, Contra, Käo, Niit, Mikita.

Intervjueeris: Anna-Liisa Esajas 9. kl

Aita raamatukogus tööl

Aita oma aias

Kas mina sobiksin õpetajaks?

Eile, 5.oktoobril oli meie väikeses Kalmetu Põhikoolis õpetajate päev. Mina asendasin meie kooli geograafia õpetajat, kelle nimeks on Angela.

Esimesel tunnil toimus aktus, kus kõik läks enam-vähem hästi, peale selle, et mõned olid ära unustanud uue õppealajuhataja kõne ning selle, et toimub mäng uute ja vanade õpetajate vahel. Kuid seegi laabus suurepäraselt.

Teise tunni ajal oli mul viienda klassiga inglise keele tund. Ma rääkisin neile, mida nad tegema peavad. Nad pidid joonistama õpetaja Angelast pildi ning kirjutama juurde väikse jutukese õpetajast inglise keeles. Sain teada, et osad õpilased ei oskagi nii palju inglise keelt. Andsin neile siis valida, kas kirjutada inglise või eesti keeles. Üks probleemsemaid õpilasi oli viienda klassi Marko. Ta ei kuulanud sõna ja joonistas pildile roppusi ning oli telefonis. Õnneks sai tund üpris kiiresti läbi ning sain edasi liikuda järgmise klassiga.

Selleks klassiks oli kaheksas. Kaheksandikele näitasin slaide looduskatastroofidest. Tõin välja maavärina, tsunami, vulkaani ja äkktulva mõisted ning näited. Nad said (loodetavasti) kõigest ilusti aru ning tund möödus edukalt. Tunni lõpus jäi meil 15 minutit vaba aega. Kuulasime sel ajal muusikat ja jagasin ka õpilastele kommi. Kolmas tund oli mul vaba, sel ajal kuulasin ise muusikat, vaatasin üle kaheksandike tagasiside lehed ja käisin ka teistes klassides vaatamas kes kuidas tundi läbi viib. Enamjaolt oli tagasiside positiivne. Kui mul kunagi on viitsimist, siis võiks õpetajaks saada küll. Midagi väga keerulist ei tohiks olla selles ametist.

Anna-Liisa Esajas 9. klass

Rando, Oliver, Mirle-Merlin, Ragnar, Oliver õpetajate rollis

Imeline õpetajate päev 7. klassis

Kirjutada oskab Ene
ja Viive anna meil vene.
Inkat annab Heljo,
meeldib talle Tormis Veljo.

Laulab õpetaja Tiiu,
käes tal koolis viiul.
Ajaloost teab palju Tuuli,
räägib kuidas lasta kuuli.

Mirle-Merlin Järs 7. klass

Viigi on meil bioloogias käsi,
meie sellest juba värsind.
Heino meil on naljamees,
meile maitseb kali vees.
Karin kõike oskab, teab
Maarika end kooli veab.

Meie Enel lokiis pea,
sellesse ta tarkust veab.
Heiljo meil on kooli päike,
Maili aga väike äike.
Geidy Orumets 7. klass

Õpetaja Keiti,
õhtuks valib kleiti.
Õpetaja Maarika,
ostis suure kaalika.
Õpetaja Ene,
kõigile ta ütleb tere.
Õpetaja Viigi,
ujub metsas tiigis.
Õpetaja Anu,
valib poest kanu.
Herman Ernits 7. klass

Õppekäik Kurgja talurahvamuseumisse

17. novembril käisime Koidula muuseumis ja Jakobsoni muuseumis. Õpetajatest olid kaasas Grete ja Ene.

Päev algas bussisõiduga Pärnu. Koidula muuseumis räägiti meile Jannsenitest ja Koidulast. Meile jutustati, et Lydia oli J. V Jannseni tütar ja et pere kolis 1850. aastal Pärnusse. Lydia hakkas õppima Pärnu kõrgemas saksa tütarlastekoolis. Johann tegeles ajalehete kirjutamisega. Ajaleheks oli Perno Postimees. Lydia oli ka esimene naisluuletaja, Koidula nime pani talle Kreutzwald. Pärastpoole näidati meile tervet hoonet.

Peale Koidula muuseumit läksime Hesburgerisse sööma. Peaaegu kõik tellisid endale midagi süüa ja enamasti oli selleks burger. Kui kõik olid söönud, siis asusime Jakobsoni muuseumisse.

Jakobsoni muuseumis räägiti meile Jakobsonist, näidati ta talu ja veel loomi, kes seal olid. Meile öeldi, et Carl Robert oli hea kõnemees, põllumajanduse arendaja ja ta tegeles veel ajalehe Sakala kirjutamisega. Carl ise oli suurtes võlgades, sest hakkas talu ehitama, ise elas ta saunas. Talu pidi olema heaks näidiseks, milline üks talu toimetama ja välja nägema peab. Jakobsoni muuseumis saime ise kaeraküpsiseid valmistada. Õppekäigu lõpus saime süüa ühepajatoitu, karaskit ja magustoiduks olid meie tehtud kaeraküpsiseid.

Sellel päeval saime uusi fakte teada Jakobsonist, Koidulast ja Jannsenitest.

Oliver Lapp 9. klass

Jakobsoni elumaja

Jakobsoni saunamaja

Eestlane olla on uhke ja hää

Eestlane olla on uhke ja hää,
lambad teevad meil mää-mää-mää.
Loomi siin palju ja loodust ka
Tule siia sina ka.

Viisakad ja lahked on inimesed siin,
laual on tavaliselt alati piim.
Koole on palju, kus haridust leiad,
põhitoiduks on meil oma tehtud leivad.

Auto, bussi ja rongiga liigid,
vahelduseks puhkad ja kiigid.
Parke meil palju, sest hoiame loodust

ja armastame poest saadud soodust.

Elada ja puhata siin on hea,
tööd teha ülepea.
Arste meil palju, nii et terveks saad,
ja saab üle vaadatud kõik me maad.

Inimesi siin vähe aga sõpru palju,
pole siin ühtegi suurt kalju.
Üks suur mägi meil on,
selleks Munamägi on.

Mirle-Merlin Järs 7. klass

6.....

Kevad

Kevad on käes nüüd
lumi juba sulab vist
väljas on sopp nüüd
Eduard Rang 6. klass

Suvi

Lapsed ujuvad
vanemad päevitavad
sünnipäev on mul.
Steffi Maarja Tiits 6. klass

Kevad

Pungad sirguvad
puud kohisevad tuules
tulbid õitsevad
Steffi Maarja Tiits 6. klass

Väike hüpe tulevikku

Oli 15. veebruar, aasta 3020. Õues oli -5 kraadi ning maad kattis õhuke lumekiht. Kell oli seitse, kui Liisa otsustas end telefoni helisemise peale üles ajada. Talle helistas tema klassiõde, kes oli kodutöö tegemata jätnud. Ta tahtis teada, mis veebilehel pidi kodutööd tegema. Liisa aitas teda ning mõne aja pärast hakkasid nad kooli minema. Igal õpilasel oli oma hõljukmasin, millega ta kooli läks. See oli munakujuline, ühe istmega, häälkäskluse ja lahedate tuledega. Liis hakkas kooli sõitma. Kooli jõudes ei märganud ta midagi erilist. Täiesti tavaline koolipäev võis alata. Tunnis hakkas Liisa märkama, kuidas tema õpetaja Zazu kõhis kuidagi palju ning tundus kuidagi haige olevat. See oli Liisa jaoks väga üllatav sest õpetaja Zazu oli robot ning robotid ei tohiks haigeks jääda. Vahetunnis ta läks fuajeesse telekat vaatama ning seal käis parajasti uudistesaaade. Seal räägiti, et Eestisse on jõudnud üle tuhande aasta tagasi olnud haigus covid-19, aga seekord oli see haigus robotitel ning selle nimeks pandi covid-20. Liisa jooksis direktori juurde ja rääkis direktorile seda, kuidas ta klassijuhataja oli covid-20 viiruse saanud. Direktor reageeris kohe. Ta saatis valgetes kostüümides inimesed seda robotit haiglasse viima. Kõik õpilased saadeti koju ning kõik robotid pandi kooli kinni. Õhtul kuulutati, et algab distantsõpe. Distantsõpe oli kolm päeva kestnud, kui öeldi uudistes, et covid-20 viiruse on ka inimesed saanud ning see levib igale ühele, kes vähegi akent on lahti hoidnud. See tähendas, et Liisa võis samuti haigestuda. Tema pere oli väga paanikas, sest nad ei tahtnud covid-20 viirust saada. Nad kogusid terve korteri pealt kõik ravimid ning paar söögiainet ning hakkasid neid kokku segama, et nad jumala eest haigeks ei jääks. Nad tegelesid selle rohu 5 päeva, kuni said selle valmis. Nad saatsid selle rohu kooli peale laiali ning nagu ime oli terve kool tänu Liisa perele päästetud. See päev pandi kirja maailma imede sekka, sest isegi teadlased ei suutnud covid-20 vastu rohtu välja mõelda. Liisa pere sai kuulsaks kogu maailmas. Nende pere asutas väikse firma, kus nad seda rohtu tootsid. Lõppude lõpuks neil oli nii palju raha, et nad otsustasid kolida Inglismaale, et Liisa saaks seal paremas koolis käia.

Lisete Enders 7. klass

.....

Uus õpilane meie koolis

Meie kooli tuli uus õpilane nimega Jack. Ta on 13 aastat vana ning ta on pärit Saksamaalt. Tema isa on sakslane ning ema on eestlane. Jack oskab eesti keelt ja saksa keelt. Enamus tema sugulasi elasid Eestis ning Jacki pere otsustas kolida Eestisse.

Nüüd elab Jack väikeses külas nimega Uusna. Ta elab koos ema, isa ja väikese õega. Jack kolis ning nüüd peab vahetama ka kooli. Ta hakkas käima

väikeses, armsas maakoolis, mille nimeks on Kalmetu Põhikool. Jackile sobis see, et ta saab hakata käima väikeses koolis, kus ei ole palju õpilasi. Jack kartis tegelikult väga kooli minna, sest ta arvas, et teda hakatakse kiusama. Eelmises koolis kiusati teda ning tal ei olnud seal üldse sõpru. Eelmises koolis oli palju rohkem õpilasi ning ka palju rohkem kiusajaid.

Oli esimene koolipäev ning Jack pani ennast valmis, et kooli minna. Ta oli ainuke uus õpilane enda klassis. Jack läks seitsmendale klassi ning enamik õpilasi olid sama vanad kui tema. Kõik teised seitsmenda klassi õpilased teadsid, et nende klassi tuleb üks uus poiss. Kohe, kui Jack kooli jõudis, läksid kõik seitsmendikud tema juurde ning tahtsid temaga sõpradeks saada. Jack oli üllatunud, sest kõik tahtsid temaga sõpradeks saada. Poisil oli vedanud, sest ta sattus kooli kõige sõbralikumate õpilastega klassi.

Oli aeg minna klassi ja istuda laua taha. Jacki kõrvale tuli üks poiss, kelle nimi oli Armin. Armin oli Jackiga väga sõbralik ja tore. Jack sai uues koolis endale esimese sõbra. Algas aktus ning seda juhtisid tema kaks uut klassiõde Liisa ja Liina. Liisa ja Liina on kaksikud ja mitte keegi ei tee neil vahet. Armin istus ka aktuse ajal Jackiga koos, sest Armin oli üks neist, kes hoidis inimestest eemale ning sellepärast ei olnud tal ka sõpru. Armin leidis lihtsalt hea võimaluse, et endale sõber saada, mis ka õnnestus.

Pärast aktust tulid Liisa ja Liina Jackiga sõpradeks saama. Kaksikud hakkasid aina rohkem Jacki ja Arminiga suhtlema. Liisale oli hakanud Armin meeldima, sest nüüd oli Liisa tema head külge näinud. Alguses oli Armin Liisa arust väga igav inimene, sest ta ei suhelnud üldse teistega. Jackile oli hakanud hoopis Liina meeldima. Nad hakkasid kõik neljakesi koos üksteisel külas käima, koos linnas käima ja üldse suhteliselt kogu aeg koos olema.

Lõpuks võttis Armin julguse kokku ja ütles Liisale, et ta meeldib talle. Armin oli selle aja peale aru saanud, et ta meeldib Liisale. Nüüd on Armin ja Liisa koos ning nad on väga õnnelikud. Jack kadestas Liisat ja Arminit, sest nad olid koos lihtsalt nii armasad.

Liina ja Jack hakkasid veel rohkem suhtlema. Nad olid iga päev koos ning õhtuti helistasid või kirjutasid üksteisele. Jack oli saanud endale kaks väga head sõpra. Oota, aga miks kaks? Liina ja Jacki tunded olid vastastikused ning nad armusid.

Noored paarid on koos väga õnnelikud. Nad olid väga kaua koos ning ei läinud veel niipea lahku. Tegelikult on õige öelda, et nad ei läinud kunagi lahku. Mõlemal paaril sündisid lapsed ja nende lapsed said parimateks sõpradeks. Jack ja Liina ostsid endale maja ning lausa abiellusid. Armin ja Liisa abiellusid ka ning olid koos ikka veel õnnelikud. Mõlemad paarid armastasid üksteist kogu südamest, kuni surm neid lahutas.

Ingrid Kallas 7. kl

Omaloomingukonkursil 2020/21 a saavutas proosas I koha

Hunt Viha ja tema ettevõte

Merilin Kulper 7. klass

Kord elanud ühes metsas hunt nimega Viha. Iseloomult oli ta väga rahulik ja kannatlik. Oma nime oli hunt saanud oma mineviku tõttu – nooruse tigidus jättis märgi kogu eluks. Minevikus ärritus ta väga kiirelt ning kuna tema pärisnimi oli tol ajal rahva jaoks keeruline välja öelda, hakkas metsarahvas teda kutsuma Vihaks.

Nüüdseks oli ta õppinud kontrollima oma viha ning elas nagu vana rahu ise. Kas oli see nüüd tingitud sellest, et vanusest juba vunts hall või muudel põhjustel, seda ei teadvat täpselt keegi. Ometi olnud Vihal tekkinud selle ajaga, mis ta muutus, veel üks huvitav omadus. Nimelt oli tema lemmiksnäkiks saanud hiired. Pole ka imestada, terve mets ju neid täis, aga ise ta neid püüda enam ei viitsinud. Hiired on olnud läbi aegade ju teada-tuntud närilised, kes tekitavad suuremal hulgal prügi ja reostavad ümbritsevat keskkonda. Ega ka selles metsas elavad hiired erinenud oma liigikaaslastest. Metsa erinevates osades, idas ja läänes, metsa ääres ja metsa keskel, kuhu ka ei lähe, ikka torkas silma hiirte tekitatud puru ja pahn. Hiirte arvu vähenemisega vähenenuks ka tekkiva pahna hulk. Vihal oli suur soov hiirtega maiustada ja ühtlasi ka keskkonnale kasulik olla. Aga hiiri püüda ta lihtsalt ei viitsinud. No polnud kohe mitte tema elukutse.

Hiired polnud selles metsas aga ainuke asi, mis metsarahva tuju lörri keeras. Metsaelanikel oli palju muresid. Kellel oli mure oma hobidega, kellel pereeluga, kellel mure inimestega ja kellel veel mõni muu mure. Oma muredega keegi enamasti tegeleda ei osanud. Kuid nagu meie, inimesed omast käest teame, võivad mured rikkuda meie tuju. Kui mure ajab tuju ikka täitsa nulli, siis vahel ütled ka sõbrale või naabrile halvasti ja elad oma pahameele tahtmatult nende peal välja. Ja kiusu ja kiunumist selles metsas ikka jätkus.

Tingitult kõigest sellest otsustas Viha, et ta peaks tegema algust mõne ettevõttega, mis pakuks mingit teenust või toodet, mida metsarahvas vajab. Ta plaanis, et tasu võtaks ta hiirtes, sest need olid ju siiski ta lemmikvahepala. Nüüd tuli tal välja mõelda, millega tegelema hakata. Mõtles ja mõtles, kuid ideid ei tulnud ühtegi. Läks siis metsa peale luusima, lootes, et tekib mõni mõtteke. Ringi hulkudes avastas Viha palju uusi kohti, kus ta polnud käinud ning ka uusi toidukohti, kust mõni teine loom saanuks hea kõhutäie kätte. Oma rännakuga jõudis hunt ka metsaserva, kust saigi ta endale vajaliku inspiratsiooni. Metsaserval elas üks mees nimega Ants, kes tegeles inimeste aitamisega, ta oli psühholoog, kes kuulas inimeste muresid ning aitas neid ja andis nõu. Viha taipas, et nagu inimesed, vajavad loomadki, et neid vahel ära kuulataks. Viha läks metsa tagasi ning hakkas otsima oma ettevõttele sobivat kohta.

Mets oli aga hiirte tegevuse tõttu suuresti reostunud ning õige koha leidmine osutus keeruliseks. Lõpuks leidis Viha metsa keskel imekauni koha, mis oli saastast ning närilise ahnest hambast puutumata. Selles paigas oli väikene järv, mille pealt peegeldusid kauni kuldse särava soojad päikesekiired, mis puude vahelt alla järvele paistsid. Järve ääres kasvasid kaunid taimed, nagu näiteks hundinuiad, vesiroosid kallaste ääres ning veel mõned imekaunid lilleõied. Järvest natukene eemal oli üks vana känd, mis tundus oma kuju poolest nagu tugitool. Kännu juures oli üks kivi, mis paistis nagu voodi, kuhu pikali visata ja linnulaulu nautida. Hunt tundis ennast seal juba saabudes rahulikult ning muretult. Ta otsis nii kännu kui ka kivi peale panekuks sammalt ning asetas need sinna pehmeneduseks. Rohkem ta seal midagi ei muutnudki, sest tema jaoks oli see paik täiuslik.

Leidnud oma ettevõttele ilusa paiga, olnuks nüüd vaja ju ka kliente. Võsaviilem hakkas mõtlema, mida tal vaja teha, et rahvas leiaks tema juurde tee. Viha oli siiski juba vanemapoolne ja elunäinud hunt ning ei kulunud kaua, kui ta taipas, et vajab reklaami. Kuid kust seda saada? Ja mis hinnaga? Ise hüüda? Puudele küüntega vedada? Palju kisa, vähe villa.

Merili jutu järg

Neid mõtteid mõeldes kuulis ta korruga linnulaulu, mis tekitas tema peas hiilgava idee. Just linnud ongi need, kes saavad tema ettevõtte kohta sõna levitada. Ta rääkis lindudele sellest, kuidas tal nende abist kasu oleks, kui nad oleksid vaid nõus teda aitama. Linnud aga ei tahtnud teda algul aidata ning küsisid, mis nemad sellest kasu saavad. Hunt mõtles hetke ja vastas, et ringi rännates avastas ta mõne väga hea toidupaiga, kust linnud saaksid väga maitsvat toitu. Linnud olid tiiliga nõus ning lendasid laiali üle metsa sõna levitama. Lindude ülesandeks oli ka üle metsa teavitada, millised ajad on vabad, millised mitte, nii ei pidanud Viha rohkem töölisi palkama.

Mõne päeva pärast oli uudis üle metsa levinud ning metsaelanikud hakkasid hundi juures käima. Visiiditasu oli kaks hiirt. Kuna hiiri oli palju nagu ka varem sai mainitud, ei pidanud keegi nende püüdmiseks palju vaeva nägema. Psühholoogi juures hakkasid käima paljud loomad oma muredega. Tema juures käis siil, kelle nimeks oli Tera, rebane, kass, koer, hulga linde ja veel paljud teised loomad. Hundi käest said nad ka abi ning poole aasta pärast oli metsaelu palju rahulikum. Loomad ei olnud enam nii närvilised ning said tänu sellele omavahel ka paremini läbi ega elanud oma pahameelt üksteise peal välja. Hoolimata sellest, et metsaelu nüüd roosilisem oli, jätkus metsaelanikel siiski muresid ikka, millega nad vahel hundi poole pöördusid. On ju ka päriselus nii, et isegi kui sul on tuju hea ja saad teistega hästi läbi, on sul vahetevahel siiski mõni suurem või pisem mure, millest kohe peab kellelegi rääkima.

Hundi ettevõtte edenes. Ta püsis oma äriplaaniga stabiilsel joonel ning tal oli hea meel selle üle, et ta sai metsaelanike omavahelisi suhteid parandada. Viha ettevõtte oli temas esile toonud tema hea poole veel rohkem. Ta avastas, et talle meeldib aidata teisi, neid lohutada ning näha neid naeratamas, kui asjad muutuvad paremaks. Nõnda elas hunt edasi, tegeledes oma ettevõttega ning metsarahvas elas edasi sõbralikult üksteisega läbi saades ja teades, et alati on keegi, kes neid kuulab, mõistab ja toetab. Ja mis veel oluline, hiirte arv oli pidevalt kontrolli all ja nende tekitatud laga ei kuhjunud enam lõpmatute, hingematvalt haisevate lademetena. Mets oli tõesti elamiseks hea paik.

Merili Kulper 7. klass

Junior Achievement Eesti poolt korraldatud üleriigilisel ettevõtlusmuinasjuttude võistlusel 7.-9. kl arvestuses saavutas II koha .

Masendav kool

Jõuan kooli suhteliselt vara,
kooli piirab suur tara.
Tarast läbi lähen ma
ning kõik teised ka.

Koolis läheb hästi,
kodutööd meil teha kästi.
Mina aga ei teinud,
enam kooli ma ei läinud.

Koju minnes mõlkus mõttes,
et nüüd kõik ongi lappes.
Koju jõudes nutsin,
lõpuks emale ma kurtsin.

Anna-Liisa Esajas 9. kl

Astun uksest sisse,
mind tervitab Tiiu.
Käib koolikell,
ma tunniplaani piilun.

Kõik on siin tore,
mõnikord ei ole.
Vahepeal on raske,
vahepeal ei ole.

Käib tundi koolikell,
ma ütlen head aega.
Lahkun siit majast,
peas tarkuse laegast.

Emily Andra Angerjas 9. klass

9. klassi õpilaste iseloomustused

EMILY: väga ilus neiu, vahepeal teeb isegi nalja, stiilne ja meie klassi pisim, tore neiu, kes varjab oma tegelikku olemust.

GEIDY: armastab hobuseid, ilus neiu, tore ja lahke, kannab koolis alati sööki kaasas, sümpaatne ja meeldiv inimene, kellega ka väljaspool kooli aega veeta.

MIRLE: väga vinge neiu, tal on kogu aeg juuksed erinevat värvi, intelligentne ja asjalik.

ANNA: meie klassi psühholoog, tema peale saab alati loota, väga sõbralik ja rajuv, tark ja asjalik tüdruk, eneseusk selles neius on kusagil eemal, kui tahab, saab kõigega suurepäraselt hakkama.

OLIVER JÕERAND: klassi lokilammas, vahest ülbe, aga eks me kõik ole, veiderdab palju.

RAGNAR: filosoferib palju, hooliv ja lahe kutt, saab alati usaldada ning on hea kuulaja.

HERMAN: teab autodest nii mõndagi, kannab palju lõhnaõli, naljakas, intelligentne poiss.

RAIKO: lõhnab hästi, vahest saab temaga isegi nalja, tal on kaksikvend, viisakas ja asjalik kutt.

TOIVO: lahe vana, kasutab palju lõhnaõli, temaga saab alati nalja, äge kutt, koolis on täiesti teine inimene kui väljaspool kooli.

9. klassi õpilaste iseloomustused

OLIVER LAPP: tuupur, ei jaga kodutöid, mängib palju arvutimänge, aga alati on kõik kodutööd tehtud, õpetajate lemmikõpilane, kinnine.

KERMO: tore, kui tahab saab kõigiga läbi, emotsionaalne, vahel arutleb täiskasvanulikult.

MARKO: vaikne, väga vähestega räägib, hindend on korras ja enamasti tubli poiss, pisut pelglik seltskonnas.

RANDO: vahel on seltskonnas, vahel istub omaette, viieline kutt, teeb nalja ja on tore, tihti lapsesuu.

JAANIS: naljamees, igal alal professionaal, ainus prillidega kutt, tihti ei mõtle, mida teeb ja ei arvesta tagajärgedega.

RAIMO: vaikne ja lahe kutt, tal on kaksikvend, viisakas.

ÕPETAJA ANNE:

väga tore vanakooli õpetaja, vahel isegi hoolib meist liiga palju nagu oleksime tema enda lapsed.

12.....

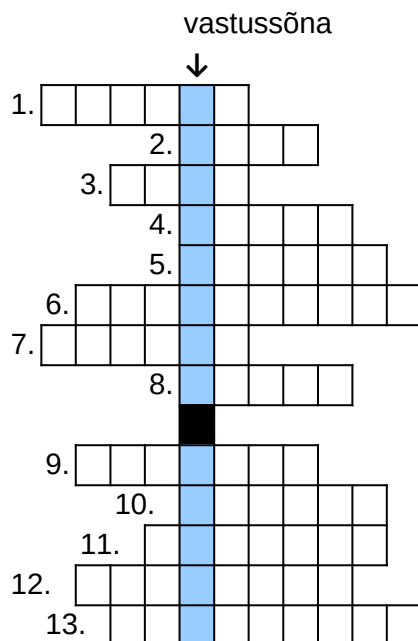
Ristsõna 9. klassi kohta

1. Keda asendas Anna-Liisa õpetajate päeval?
2. Millist eesnime kannab 9. klassi klassijuhataja?
3. Millise sõnaga iseloomustaksid seda klassi?
4. Neiu, kes laulab, tantsib ja kokkab suurepäraselt?
5. 9. klassi esimene kehalise kasvatuse õpetaja kandis just sellist eesnime.
6. Neiu, kes koostas selle ajalehe (nimes on ka sidekriips?).
7. Üheksandike esimese klassijuhataja nimi?
8. Neiu, kes on alati rõõmus, humoorikas ja lahe?
9. Lõpuklass on?
10. Mis on üheksanda klassi kaksikute perekonnanimi?
11. Ragnari perekonnanimi?
12. Mis on üheksandsas klassis käiva

prillidega noormehe perekonnanimi?
13. Kus tutvusid paljud selle klassi õpilased?

Vastussõna: missugune klass nad on?

Ristsõna koostas: Anna-Liisa Esajas 9. klass

Kaks meest räägivad oma koertest:

Esimene: "Minu koer annab uksekella ja ma lasen ta sisse!"

Teine: "Jah. Aga minu koer ei helista."

Esimene: "Näed, sinul on nii loll koer!"

Teine: "Jah, tal on oma võti!"

Meditatsiooniläbivaatusel küsib kooliarst esimese klassi poisi käest:

"On sul mingeid kaebusi nina või kõrvade kohta?"

"On küll! Nad segavad, kui ma tõmban kampsunit selga."

"Kas sa tead, miks televiisor ei saa kunagi asendada ajalehte?"

"Ei tea. Aga miks?"

"Aga katsu magama jääda, televiisor näo peal!"

.....
Kalmetu Sõna toimetamisel olid abiks: Anna-Liisa Esajas, Ene Toomsalu, Helina Matusorg, Emily Andra Angerjas, Merili Kulper, Ingrid Kallas, Lisete Enders, Mirle-Merlin Järs, Oliver Lapp, Herman Ernits, Geidy Orumets, Aita Härm, Margit Kaarmäe.